

καθήμες και καθένος
κ'είτι νέν νά χαρή,
άλλ' ὁ χάρος μου στενός
καί τό φύλλο δέν χωρί.

Καλώς νάλθης, νίε χρόιε, τί χαρά μας, τί χαρά,
'κόρωςε κι' ὁ νοικοκύρης κι' ἡ κλή ὁ νοικοκύρᾳ...
καλώς ἦλθες, καλώς ἦλθες, τὴν τραλλή μου φίστα κούτα,
κι' ὄλοι σὺς ἴλατε τῶρα γιὰ νά κόψωμε τὴν πῆτα.

(Ἐίπε καί τὴν πῆτα κόβει μ' ἓνα ξύλινο μαχαίρι
καί 'στὸν ἓνα καί 'στὸν ἄλλο τὰ κομμάτια τῆς προσφέρει,
μὰ τῆς πῆτας ἡ παντάρα γηαιομένη σὰν στερίλινα
ἔπισε 'στὸν Βασιλεῖα,
κι' ἀνεβόητε τὸ πλῆθος κι' ἐπακάνισαν κλαρίνα,
ταμπουράδες καί βρολιὰ,
κι' ἔλεγε κι' ὁ νοικοκύρης 'στους ὁμιλοῦν καί 'στὰ ζεύγη :
εὐχερός ὁ Βασιλεῖα; μαε, κι' ἡ παντάρα δέν τοῦ φαύγει).

'Ο δὲ μπάμπια-Θωδωράκης, ἐνὶ μόνος ἑπερπάει,
δὲν εἰζέυρο πῶς τῆς πῆτας κάποιο 'πάθος κομμάτι,
κι' ἑμπορώως εἶπαν ὄλοι ἐπολιάρχη φαβορίτα,
πάλι 'πάτῃσες 'στὴν πῆτα.

Καί τὰ παιδιὰ τοῦ Φασουλῆ
τραβῶντας τὸ γνωστὸ σκυλί,
'τριγύρισαν θεοτραλλὰ τὸν γέρο Στρατηλάτη
κι' ὄλα μαζί τοῦ 'φώνησαν μὲ δακρυμένο μάτι :
'νὰ ζήσης, Μπάμπια, πάρι μας κι' ἔμας εἰς τὰ Στρατόπεδα»,
κι' ὁ Θωδωρῆς τοὺς ἔλεγε ε' συχάστε, βρὶ παλρῶπαιδα».

'Ἄλλ' ἔφυγε κι' ἡ φαμελιὰ
τοῦ τυχεροῦ τοῦ Βασιλεῖα
μὲ τόσα δῶρα καί λιλιὰ
κι' οὐτ' ἔβγαλε κανεὶς μιλιὰ,
κι' ὁ Φασουλῆς ἀνέκραξε 'στους περιλειπομένους
καί προύχοντας τοῦ γένους.

'Ο Φ. — 'Ω προύχοντες καί προστοί καί τῶν Ρωμῶν δρομά-
ἄρου σὰς παραφόρτωμα μὲ τόσους μπουναμάδες, [δεσ,
κι' ἀπὸ τὰ δῶρ' ἀδείσανε τοῦ δέντρο τὰ κλωνάρια
κι' ἔβουσαν τὰ φανάρια,
'στὸ δέντρο τοῦτο σκέπτομαι νὰ σὰς κρεμάσω τῶρα
καί νὰ γενῆτι δικλεκτὰ γιὰ τὴν πατριδα δῶρα.

Θιλω κάθε κοκοκὺθα
κρεμαστὴ νὰ τὴν θαυμάσω...
Περικλέτο μου, βοήθα
τοὺς φωστῆρας νὰ κρεμάσω.

(Ἐίπε κι' εἰδὸς τοῦ; 'κρέμασε 'στὸ δέντρο τὰ κλωδιὰ
χωρὶς κανένας προσετός νὰ βγάλη τοιμουδιά.)

'Ο Φ. — 'Ω πατρίς περιλημένη
καί καθ' ὄλα κλασική,
νὰ σοφία κρεμασμένη
καί βαθειά πολιτική.

'Ἡ φιλάρχη τῆς Κορδῶνας κρεμασμένη σὶ κλωνάρι
μὰς φωτίζει σὰν φανάρι,
νὰ μπαρμπέτας Στρατηλάτου,
ποῦ δέν εἶναι 'στὰ καλά του,
νὰ Μινιστροῦ μακρυπόνηρα,
ποῦχε πάγκαις καί σαλιγκῶ.

Κύτταξε καί παρεκί...
νὰ σοφία νηστική,
ποῦ καί τῶρα κρεμασμένη
πρὸςλασπην Ἀυλῆς προσμένει.

Τὶ σοῦ λείπει τὸ κεφάλι
τοῦ πλληγκρα τοῦ Ράλλη,
τὶ σοῦ λείπει ὄλα κι' ἰκεῖνος
ὁ Σιμόπουλος ὁ φίνος.

Κύττα μάτιξ σὰν γαρίδες, κύττα μούτρα Ζηκαρένι,
τὶ σοῦ λέν καί τοῦ Σκουλοῦθα τὰ τρισβῶστα τὰ γέινερα,
τὶ σοῦ λείπει κι' ὁ Τζωρτζέτσι!... κύτταξὶ τον... νάτος νάτος
ὁ Κορρῆτης, ὁ μαρβῶλος, ὁ γλεντζέ, ὁ στυλιτάτος.

'Ω πατρίς, πησίον ἔλα
γιὰ νὰ πάρης δῶρα τρέλλα.

Κύτταξὶ τους... σοῦ τοὺς ἔγω κρεμασμένους 'στὰ κλωνάρια
μὲ θηλιξίς εἰς τὸν λιχμῶ,
μοναχὰ τοῦ Καραπάνου τὰ παλῶρια ποδάρια,
ποῦ δέν ἔχουν τελετωμῶ,
τὴν ἰσοροπία γάουου
κι' ἀπ' τὸ δέντρο κάτω φθάνου.

Προσπαθῶ νὰ τὰ σηκῶσω μὲ τὸν φίλο Περικλέτο,
μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου, φθάνου κάτω 'στὸ παρκίτο.
Τίτοιξ ποῦξ σὰν καί τοῦτα τάτελιωτα δέν εἶδα
καί γιὰ τοῦτο τὸν ἀφίνο 'στὴ 'οἰκὴ σου τὴν φροντίδα,
καί προσπάθησε, πατρίς μου, νὰ κρεμάσης πῶ καλὰ
τὸν 'ψηλὸ κρεμανταλὰ.

Νὰ τὸ δέντρο... 'στὸ χαρίζω
κι' ἀπὸ τῶρα δέν τ' ὀρκίζω...
σὺ, πατρίς, κυρία μέινε
καί 'οἶκό σου πλῆον εἶναι.

Ἦ' αὐτοὺς τοὺς μπουναμάδες σου τὸ σύμπαν σὶ συχαίρει,
γι' αὐτοὺς τοὺς μπουναμάδες σου ψυχὴ καί νοῦς ἀγάλλεται,
κι' ὅπως τὸ δέντρον, ποῦ καρπὸν δέν εἰμπορεῖ νὰ φέρη,
ἀπὸ τὴν ρίζαν κόπτεται κι' εἰς πῦρ αἰμίως βάλλεται,
κόφτο καί σὺ καί κάθε τὸ μὲθ' ὄλων τῶν Σωτήρων
ὄως ἀκαρπον καί στείρον,
κι' ἐπίτρεψε καί πρὸς ἐμὲ, ντεληπροσίτην πρῶτον,
νὰ κρεμασθῶ γιὰ μπουναμάς μετὰ τῶν προσετώτων.

(Ἐίπεν αὐτὰ καί παρευθὶς βαστώντας τὰντέρα τοῦ
κρεμάσθη σὰν 'Ἀδισσαλώμ ἀπὸ τὰ καταρά τοῦ
σ' ἓνα χοντρὸ κλαρί
κοντὰ 'στὸν Θωδωρῆ,
κι' ἀντήχησε σαρβῶνους τοῦ Περικλέτου γίλις
κι' ἡ φίστα 'πῆρε τίλος).

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Νῆα τοῦ Ρέτσιλ τοῦ πογγί, τοῦ Ρέτσιλ τὸ κεμῆρ,
καί τὸν καρὸ 'στὸ γῆρ,
ὄλμωρεὶ νὰ τὸ γένιτω κι' ὄλμωρεὶ νὰ μωκίω
μέτα 'στὸ Λ ο ὕ ρ ο τὸ γνωστὸ τὸ κομποκαουμένο,
νὰ πῆρου τῆς περιφροσῆς τῆς Λάμπας τῆς «Μηλίνας»,
τὰ φαρρομῆ, τὰ κροστῆλα, τὸν κλοῦτο ποῦ θαμῶνται,
'Ἄλλος 'στὸ Λ ο ὕ ρ ο, βρὶ παιδιὰ, ποῦ φῶνιμα βασιλείου...
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος τῆς βίδας μαε σαλιγκῶ